

4816 LLEI 4/1985, de 21 de març, d'extradició passiva. («BOE» 73, de 26-3-1985.)

JUAN CARLOS I,

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.

Sapiguen: que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

PREÀMBUL

El règim d'extradició passiva, especialment quant al procediment que s'ha de seguir per a la seva concessió, ha estat regulat per la Llei de 26 de desembre de 1958.

En el relativament escàs temps de la seva vigència, aquest règim ha evidenciat la seva inadequació, tant en l'aspecte intern com internacional.

En el primer, la Constitució espanyola extrema les garanties i formalitats a seguir per al respecte de dret tan fonamental com la llibertat de les persones, que per la seva pròpia essència, en tot cas, queda sota el control de l'autoritat judicial, i, lògicament, també quan el reclamat d'extradició ha de ser privat d'aquella com a mesura precautòria que garanteixi el lliurament al país reclamant, si aquesta extradició és acordada.

D'altra banda, la ratificació per part d'Espanya de diversos convenis europeus sobre la matèria —repressió del terrorisme, el 9 de maig de 1980; el d'assistència judicial en matèria penal, el 14 de juliol de 1982, i, especialment, el d'extradició, de 21 d'abril de 1982, fa indispensable una revisió a fons de la nostra llei interna per suprimir criteris obsolets i recollir aquells altres que la tècnica internacional ha perfeccionat a través del temps fins a ser acceptats per la generalitat dels països.

Aquesta Llei manté el mateix sistema i principi cardinal de l'anterior, en la mesura que l'extradició, com a acte de sobirania en relació amb altres estats, és funció del poder executiu, sota l'ímpetu de la Constitució i de la Llei, sense perjudici del seu aspecte tècnic penal i processal que han de resoldre els tribunals en cada cas amb la intervenció del Ministeri Fiscal.

D'altra banda, les novetats més substancials que conté la Llei són les següents:

Primera.—En matèria tan fonamental com la presó preventiva se segueix íntegrament el criteri constitucional de donar intervenció al jutge des d'un principi, i suprimir, en conseqüència, el règim antic que permetia la detenció sense intervenció judicial, fins a la resolució de l'expedient en via governativa. La seva durada s'acomoda al criteri dels nous convenis europeus, no solament per unificar criteris sobre la matèria, sinó perquè, al mateix temps, se suprimeixen terminis intermedis que podien induir, i amb freqüència han induït, a confusió.

El termini de presó preventiva per a casos d'urgència es fixa en quaranta dies, temps ja consagrat en la pràctica judicial recent i que s'estima suficient perquè l'Estat reclamant cursi la demanda d'extradició, tenint en compte que aquesta s'ha de formular sobre la base de la mateixa sentència condemnatòria o ordre de detenció que justifica aquella mesura provisional.

A aquest termini segueix un altre de quaranta dies, a partir de la presentació formal de la demanda, fet que suposa un total màxim de vuitanta dies, que, unit al temps que exigeixi la tramitació en fase purament judicial, no ha de sobrepassar, en cap cas, per respecte al principi de presumpció d'innocència i al dret fonamental a la llibertat que correspon a tota persona els límits màxims assenyalats al nostre dret per a la presó provisional.

Aquesta Llei tampoc no conté previsions que puguin limitar l'arbitri judicial o contradir el règim general instaurat per la Llei orgànica 7/1983, de 23 d'abril, sobre aquesta matèria en desplegament de preceptes constitucionals.

Segona.—Quant als fets que puguin donar lloc a l'extradició, se segueix el sistema d'identitat normativa o doble incriminació juntament amb el d'obertura en els tipus. N'hi ha prou, doncs, que la infracció estigui tipificada en la legislació dels dos països, sense que, en conseqüència, hagi d'estar inclosa a la llista tancada; aquest sistema està oblidat en l'actualitat, encara que continuï imperant en vells convenis bilaterals del segle passat.

Novetat important en aquesta matèria és la fixació d'un límit mínim a la gravetat del fet, determinada per la pena aplicable —un any— o aplicada en una sentència condemnatòria —quatre mesos—. Se segueix així l'orientació marcada pel Conveni europeu, ja que aquest comprèn, a més de les penes, les mesures de seguretat privatives de llibertat de la mateixa durada.

Tercera.—Com a excepcions a l'extradició, es manté la dels nacionals i els supòsits que siguin de la competència dels nostres tribunals, un i altres per raó de sobirania, cosa que no implica impunitat, ja que, en els dos supòsits, s'invita el país reclamant que remeti les actuacions seguides perquè els presumptes culpables puguin ser jutjats a Espanya.

D'altra banda, també es mantenen altres excepcions, delictes militars, de premsa, privats amb algunes limitacions, etc. Però se silencien altres casos com faltes o contravencions administratives, la cita dels quals era innecessària.

En tot cas i per la mateixa raó que no hi ha un tractat vinculant, es declara sempre potestativa la concessió de l'extradició, article segon, amb la qual Espanya, davant les circumstàncies concurrents, pot decidir amb llibertat cada demanda d'extradició.

Quarta.—S'estableix la facultat del Govern de no procedir a l'extradició, fins i tot encara que el Tribunal l'hagi considerat procedent sobre la base del principi de reciprocitat, sobirania, seguretat, ordre públic i altres interessos d'Espanya.

D'aquesta manera se segueixen els sistemes francès i italià, en què la decisió favorable a l'extradició no és obligatòria, si bé es necessiten els criteris d'aquesta última decisió del Govern tal com estableix la legislació suïssa.

Això és lògic, i en cap cas no implica un incompliment de resolucions judicials, tenint en compte el diferent camp i finalitat en què actuen i persegueixen els tribunals i el Govern; tècnic i sobretot tutelar del dret a la llibertat els primers i polítics essencialment el segon.

Una altra cosa seria que, denegada l'extradició pel Tribunal, el Govern pogués decretar el lliurament.

Cinquena.—Es mantenen les dues fases del procediment extradicional, fins i tot els tràmits per a casos d'urgència, degudament acomodats a les facultats judicials per acordar la presó preventiva. No obstant això, i en consideració a precedents que ho aconsellen, s'admet el recurs de súplica contra els actes del mateix Tribunal, que, amb el de reforma ja admès a la Llei fins ara vigent, permeten possibles correccions, abans vedades en aquesta segona part del procediment judicial, que puguin ser aconsellables davant circumstàncies concretes posades de manifest pels mateixos interessats o el Ministeri Fiscal.

Sisena.—Altres adaptacions afecten especialment l'extradició en trànsit que, per circumstàncies no gaire comprensibles, ha estat objecte de reserves per part d'Espanya en ratificar el Conveni europeu d'extradició, i que, en conseqüència, només es concedeix als països que l'han ratificat, en les mateixes condicions que l'extradició ordinària, i es margina així el procediment més racional, àgil i aconsellable que admet el mateix Conveni. No sembla que s'hagin de concedir als altres països beneficis o avantatges que per aquesta reserva es neguen als que han rati-

ficat el Conveni europeu i, en règim de reciprocitat, al mateix Estat espanyol. Únicament s'admet el supòsit excepcional.

Setena.—Potser també, com a novetat digna de menció, s'ha de citar el procediment consignat per a l'ampliació d'extradició com a complement indispensable del principi d'especialitat, que permet atorgar autorització per procedir per fets anteriors i diferents dels que van motivar el lliurament. Es recull així el criteri del Conveni europeu, el seguit amb altres països i, en definitiva, el que és aconsellable per evitar situacions anteriors d'impunitat per delictes, fins i tot més greus i rebutjables en el concert social, que el que va motivar l'extradició concedida.

Vuitena.—A part d'això, s'ha suprimit l'autorització que la llei anterior concedia al Govern per «convenir reciprocitat en matèria d'extradició» perquè s'estima que aquesta autorització podria vulnerar l'article 94 de la Constitució, que, per als supòsits que preveu el seu apartat c), requereix l'autorització prèvia de les Corts Generals, autorització que s'ha d'entendre per a cada «Conveni», el contingut del qual s'ha de sotmetre prèviament al Parlament. Això no exclou l'aplicació del principi de reciprocitat en cada cas concret, segons l'article 1r, autoritzat per l'article 13, 3, de la mateixa Constitució, fins i tot encara que hi hagi tants tractats com lleis d'extradició.

Novena.—També s'han suprimit les referències al grau de participació (autors, còmplices i encobridors) o al d'execució del delicte (intentat, frustrat i consumat), per antiquades i innecessàries. El Conveni europeu tampoc no les recull. N'hi ha prou, en conseqüència, que al reclamat li correspongui una de les penes que poden motivar l'extradició perquè, amb aquelles indicacions o sense, se'n pugui acordar el seu lliurament.

Finalment, es tracta d'una llei que, si bé s'inspira en el Conveni europeu, potser el més perfecte, no suposa necessàriament una execució, compliment o desplegament d'aquest ni de cap altre. Si no hi hagués el Conveni o si Espanya no l'hagués ratificat, la llei continuaria sent necessària. Així, doncs, no es considera preceptiva la consulta al Consell d'Estat que preveu l'article 21.2 de la seva Llei orgànica reguladora.

Article primer.

Les condicions, els procediments i els efectes de l'extradició passiva es regeixen per aquesta Llei, excepte en el que preveuen expressament els tractats en què Espanya sigui part.

En tot cas, l'extradició només es concedeix atenent el principi de reciprocitat. El Govern pot exigir una garantia de reciprocitat a l'Estat requeridor.

Article segon.

Es pot concedir l'extradició pels fets per als quals les lleis espanyoles i les de la part requeridora assenyalin una pena o mesura de seguretat la durada de la qual no sigui inferior a un any de privació de llibertat en el grau màxim o a una pena més greu; o quan la reclamació tingui per objecte el compliment de condemna a una pena o mesura de seguretat no inferior a quatre mesos de privació de llibertat per fets també tipificats en la legislació espanyola.

Quan la sol·licitud es refereixi a diversos fets i només concorrin en alguns d'aquests fets els requisits del paràgraf anterior sobre durada de les penes o mesures de seguretat, l'acord d'extradició també es pot estendre als que tinguin assenyalada una penalitat inferior.

Si la sol·licitud d'extradició es basa en una sentència dictada en rebel·lia del reclamat, en què aquest hagi estat condemnat a una pena que, d'acord amb la legislació espanyola, no es pot imposar a qui no hagi estat present a l'acte del judici oral, l'extradició es concedeix condicionant-la al

fet que la representació diplomàtica a Espanya del país requeridor, en el termini que se li exigeixi, ofereixi garanties suficients que el reclamat serà sotmès a un nou judici en què ha de ser present i degudament defensat.

Article tercer.

1. No es concedeix l'extradició d'espanyols, ni dels estrangers, per delictes de què correspongui conèixer als tribunals espanyols, segons l'ordenament nacional. La qualitat de nacional ha de ser apreciada pel Tribunal competent per conèixer de l'extradició en el moment de la decisió sobre aquesta, d'acord amb els preceptes corresponents de l'ordenament jurídic espanyol, i sempre que no sigui adquirida amb el propòsit fraudulent de fer impossible l'extradició.

2. Quan sigui procedent denegar l'extradició pel motiu que preveu l'apartat anterior, si l'Estat en què s'han executat els fets ho demana el Govern espanyol, ha de donar compte del fet que va motivar la demanda al Ministeri Fiscal a fi que es procedeixi judicialment, si s'escau, contra el reclamat.

Si així s'acorda, ha de sol·licitar a l'Estat requeridor que remeti les actuacions practicades o una còpia d'aquestes per continuar el procediment penal a Espanya.

3. Quan el delicte s'hagi comès fora del territori del país que sol·liciti l'extradició, aquesta es pot denegar si la legislació espanyola no autoritza la persecució d'un delicte del mateix gènere comès fora d'Espanya.

Article quart.

No es concedeix l'extradició en els casos següents:

1r Quan es tracti de delictes de caràcter polític. No es consideren com a tals els actes de terrorisme; els crims contra la humanitat que preveu el Conveni per a la prevenció i penalització del crim de genocidi adoptat per l'Assemblea General de les Nacions Unides, ni l'atemptat contra la vida d'un cap d'estat o d'un membre de la seva família.

2n Quan es tracti de delictes militars tipificats per la legislació espanyola i sense perjudici del que estableixen en la matèria els convenis internacionals subscrits i ratificats per Espanya; dels comesos a través dels mitjans de comunicació social en l'exercici de la llibertat d'expressió, i dels que només són perseguibles a instància de part, a excepció dels delictes de violació, estupe, rapte i abusos deshonestos.

3r Quan la persona reclamada hagi de ser jutjada per un tribunal d'excepció.

4t Quan s'hagi extingit la responsabilitat criminal, de conformitat amb la legislació espanyola o la de l'Estat requeridor.

5è Quan la persona reclamada hagi estat jutjada o ho estigui sent a Espanya pels mateixos fets que serveixin de base a la sol·licitud d'extradició. No obstant això, s'hi pot accedir quan s'hagi decidit no entaular persecució o posar fi al procediment pendent pels fets esmentats i no hagi tingut lloc per sobreseïment lliure o qualsevol altra resolució que hagi de produir l'efecte de cosa jutjada.

6è Quan l'Estat requeridor no doni la garantia que la persona reclamada d'extradició no serà executada o que no serà sotmesa a penes que atemptin contra la seva integritat corporal o a tractes inhumans o degradants.

7è Quan l'Estat requeridor no hagi donat les garanties exigides al paràgraf 3r de l'article segon.

8è Quan a la persona reclamada se li hagi reconegut la condició d'asilat. El no-reconeixement de la condició d'asilat, sigui quina sigui la seva causa, no impedeix la denegació de l'extradició per qualsevol de les causes que preveu aquesta Llei.

Article cinquè.

Així mateix es pot denegar l'extradició:

1r Si es tenen raons fundades per creure que la sol·licitud d'extradició, motivada per un delictes de naturalesa comuna, s'ha presentat amb la finalitat de perseguir o castigar una persona per consideracions de raça, religió, nacionalitat o opinions polítiques, o que la situació d'aquesta persona corre el risc de veure's agreujada per aquestes consideracions.

2n Quan la persona reclamada sigui menor de divuit anys en el moment de la demanda d'extradició i, tot i tenir residència habitual a Espanya, es consideri que l'extradició pot impedir la seva reinserció social, sense perjudici d'adoptar, d'acord amb les autoritats de l'Estat requeridor, les mesures més apropiades.

Article sisè.

Si la resolució ferma del Tribunal denega l'extradició, aquesta resolució és definitiva i aquella no es pot concedir.

La resolució del Tribunal en què es declari procedent l'extradició no és vinculant per al Govern, que la pot denegar en l'exercici de la sobirania nacional, atenent el principi de reciprocitat o raons de seguretat, ordre públic o altres interessos essencials per a Espanya.

Contra el que acordi el Govern no es pot interposar cap recurs.

Article setè.

1. La sol·licitud d'extradició s'ha de formular per via diplomàtica, o directament mitjançant un escrit del ministre de Justícia de la part requeridora al ministre de Justícia espanyol, i s'hi ha d'adjuntar:

a) La sentència condemnatòria o l'ordre de processament i presó o resolució anàloga segons la legislació del país requeridor amb expressió sumària dels fets i del lloc i la data en què es van realitzar.

b) Totes les dades que es coneguin sobre la identitat, nacionalitat i residència del subjecte reclamat i, si pot ser, la seva fotografia i empremtes dactilars.

c) Còpia dels textos legals amb expressió de la pena aplicable.

d) Si el fet està castigat amb alguna de les penes a què es refereix el número 6è de l'article 4t, l'Estat requeridor ha de donar seguretats, suficients segons el parer del Govern espanyol, que aquestes penes no s'executaran.

2. Els documents esmentats, originals o en còpia autèntica, s'han d'acompanyar d'una traducció oficial a l'espanyol.

Article vuitè.

1. En cas d'urgència es pot demanar la detenció com a mesura preventiva, si bé s'ha de fer constar expressament en la sol·licitud que aquesta respon a una sentència condemnatòria o manament de detenció fermes amb expressió de la data i els fets que ho motivin, temps i lloc de la comissió d'aquests i filiació de la persona la detenció de la qual es demana, amb l'oferiment de presentar seguidament una demanda d'extradició.

2. La sol·licitud de detenció preventiva s'ha de remetre per via postal, telegràfica o qualsevol altre mitjà que deixi constància escrita, bé per via diplomàtica, bé directament al Ministeri de Justícia, bé per conducte de l'organització internacional de policia criminal, i si hi consten totes les circumstàncies necessàries, s'ha de procedir a la detenció del reclamat, i posar-lo a disposició del Jutjat Central d'Instrucció de guàrdia en un termini no superior a vint-i-quatre hores perquè, si ho estima procedent,

decreti la presó provisional, que ha de deixar sense efecte si transcorreguts quaranta dies el país requeridor no ha presentat en forma la sol·licitud d'extradició.

3. El jutge pot acordar, en qualsevol moment i en consideració a les circumstàncies del cas, la llibertat del detingut, i adoptar alguna o algunes de les mesures següents per evitar la fuga: vigilància a domicili, ordre de no absentar-se d'un lloc determinat sense l'autorització del jutge, ordre de presentar-se periòdicament davant l'autoritat designada pel jutge, retirada de passaport i prestació d'una fiança. L'incompliment d'aquestes mesures dona lloc a la presó provisional dins el termini establert a l'apartat anterior.

La posada en llibertat, amb mesures alternatives de la presó provisional o sense, no és un obstacle per a una nova detenció ni per a l'extradició, si la sol·licitud d'aquesta arriba després de l'expiració del termini esmentat a l'apartat anterior.

4. En tot cas s'ha d'informar el país reclamant de les resolucions adoptades, especialment, i amb la urgència possible, de la detenció i del termini dins el qual s'ha de presentar la demanda d'extradició.

Article novè.

1. Quan la sol·licitud s'hagi formulat per via diplomàtica, el Ministeri d'Afers Exteriors ha de remetre al de Justícia la sol·licitud d'extradició amb expressió de la data en què s'hagi rebut.

2. El Ministeri de Justícia, ateses les circumstàncies de la sol·licitud i quan el reclamat no estigui ja detingut preventivament, pot demanar al Ministeri de l'Interior que procedeixi a la detenció de la persona reclamada i la posi a disposició del Jutjat Central d'Instrucció de guàrdia, i ha de remetre a aquest jutge la informació suficient sobre la demanda d'extradició.

Posat a disposició judicial el reclamat i en vista de la informació rebuda, el jutge pot acordar la presó provisional del detingut.

3. El Ministeri de Justícia, en un termini màxim de vuit dies, computats des del següent al de la recepció de la sol·licitud, o si s'escau, dels justificants, aclariments o traduccions que hagi reclamat, ha d'elevat al Govern una proposta motivada sobre si és procedent o no continuar en via judicial el procediment d'extradició sobre la base dels articles 2n a 5è d'aquesta Llei.

4. El Govern ha d'adoptar la seva decisió dins el termini de quinze dies, comptats des de l'elevació de la proposta pel Ministeri de Justícia. Transcorregut aquest termini sense que el Govern hagi adoptat una resolució, el Ministeri de Justícia ho ha de fer en nom seu, dins els tres dies següents a l'expiració del termini, sense perjudici del que estableix l'apartat 5 d'aquest article.

5. Quan l'acord sigui denegatori s'ha de posar en coneixement de l'Estat requeridor. Si el reclamat és a la presó, s'ha de notificar al jutge que l'ha decretat perquè acordi la seva llibertat.

Article deu.

Quan el procediment s'iniciï, per petició urgent de detenció preventiva, de conformitat amb l'article 8è, u i dos, la presó preventiva s'ha de deixar sense efecte si transcorreguts quaranta dies l'Estat requeridor no ha presentat en forma la sol·licitud d'extradició per via diplomàtica davant el Ministeri d'Afers Exteriors o directament davant el Ministeri de Justícia espanyols. Si s'ha presentat dins el termini esmentat de quaranta dies aquest s'amplia a quaranta dies més, per donar temps que el Ministeri de Justícia i el Govern espanyols puguin complir el que estableix l'article anterior, números tres i quatre.

Si el procediment s'inicia per la recepció de la sol·licitud d'extradició per via diplomàtica davant el Ministeri

d'Afers Exteriors o directament davant el Ministeri de Justícia espanyols, el jutge central d'instrucció competent ha de deixar sense efecte la presó provisional del reclamat que hagi decretat, si no rep dins el termini de quaranta dies l'acord governatiu de continuació de la via judicial del procediment d'extradició.

El límit màxim de la presó provisional del reclamat i els drets que corresponen al detingut per causa d'extradició es regeixen, en el que no preveu aquesta Llei, pels preceptes corresponents de la Llei d'enjudiciament criminal.

Article onze.

Si el Govern acorda la continuació del procediment en via judicial ha de remetre l'expedient al Jutjat Central d'Instrucció, i si el reclamat no és a la presó, el Ministeri de Justícia ha d'oficiar també al Ministeri de l'Interior perquè es practiqui la detenció, es redacti l'atestat oportú i en el termini de vint-i-quatre hores següents es posi el detingut, amb els documents, efectes o diners que li hagin estat ocupats, a disposició de la mateixa autoritat judicial.

Article dotze.

1. Acordada la continuació del procediment en via judicial, el jutge, a disposició del qual estigui el reclamat, ha d'ordenar la compareixença immediata d'aquest, que ho ha de fer assistit d'un advocat i, si s'escau, d'un intèrpret. S'ha de citar sempre el Ministeri Fiscal.

2. Identificat el detingut, el jutge l'ha d'invitar que manifesti, amb expressió de les seves raons, si consent l'extradició o intenta oposar-s'hi; si hi consent i no se susciten obstacles legals que s'hi oposin, el jutge pot accedir, per descomptat, a la demanda d'extradició. Altrament ha d'adoptar la resolució que sigui procedent, bé ordenant la llibertat del detingut o bé elevat la seva detenció a la presó, si no l'ha decretada abans, amb fiança o sense o altres mesures previstes a l'apartat 3 de l'article 8è, com a conseqüència del procediment subsegüent, per a la qual cosa ha d'acordar elevar les actuacions a la Sala Penal de l'Audiència Nacional.

3. Les resolucions anteriors han d'adoptar la forma d'interlocutòria, que s'ha de dictar dins les vint-i-quatre hores següents a la compareixença i que s'ha de traslladar immediatament al Ministeri de Justícia. Contra aquesta interlocutòria només és procedent el recurs de reforma pels tràmits de la Llei d'enjudiciament criminal.

4. El jutge, d'ofici, a instància del fiscal o del reclamat, pot acordar que es completi la informació aportada amb les dades necessàries referents a la identitat del reclamat i als supòsits de fet i de dret justificatius de la sol·licitud d'extradició, i pot assenyalar un termini que en cap cas no pot excedir els trenta dies. Les resolucions del jutge, en aquesta matèria, són recurribles de conformitat amb el que estableix l'apartat anterior.

Article tretze.

1. Rebut l'expedient, el Tribunal l'ha de posar de manifest a Secretaria al fiscal i a l'advocat defensor per un termini successiu de tres dies, i pot reclamar, a petició de qualsevol de tots dos o d'ofici, els antecedents que consideri convenients en relació amb l'article següent, sense que contra la resolució del Tribunal sobre aquesta qüestió es pugui interposar cap recurs.

2. Si el reclamat d'extradició no té defensor se n'ha de nomenar un d'ofici abans de posar-li de manifest l'expedient.

Article catorze.

1. Dins els quinze dies següents al període d'instrucció s'ha d'assenyalar la vista, que ha de tenir lloc amb

intervenció del fiscal, del reclamat d'extradició assistit, si és necessari, d'intèrpret, i de l'advocat defensor. En la vista pot intervenir, i a aquest efecte ha de ser citat, el representant de l'Estat requeridor quan ho hagi sol·licitat i el Tribunal ho acordi atès el principi de reciprocitat, per a la qual cosa ha de reclamar, si s'escau, la garantia necessària a través del Ministeri de Justícia.

2. El reclamat ha de prestar declaració durant la vista, però només s'admet i es practica la prova que versí sobre aspectes relacionats amb les condicions exigides pel tractat aplicable o per aquesta Llei.

Article quinze.

1. El Tribunal ha de resoldre, mitjançant una interlocutòria motivada, en el termini improrrogable dels tres dies següents a la vista, sobre la procedència de l'extradició, i, al mateix temps, sobre si és procedent el lliurament a l'Estat requeridor dels valors, objectes o diners que hagin estat ocupats al reclamat.

2. Contra aquesta interlocutòria només es pot interposar un recurs de súplica, que l'ha de resoldre el Ple de la Sala Penal de l'Audiència Nacional i sense que es pugui designar ponent cap dels magistrats que hagin dictat la interlocutòria suplicada.

Article setze.

Si l'extradició l'han sol·licitat diversos estats, bé pel mateix fet o per fets diferents, el Govern ha de decidir sobre aquella i si s'escau sobre el lliurament del reclamat, tenint en compte totes les circumstàncies concurrents i, especialment, l'existència o no de tractat, la gravetat relativa i el lloc de la comissió del delictes, dates de les respectives sol·licituds, nacionalitat de la persona reclamada i possibilitat d'una ulterior extradició a un altre Estat.

Article disset.

Quan la resolució denegatòria de l'extradició sigui ferma, el Tribunal, sense dilació, ha de lliurar un testimoni d'aquesta al Ministeri de Justícia, que al seu torn ho ha de comunicar al d'Afers Exteriors per a la seva notificació a la representació diplomàtica del país que va formular la demanda d'extradició.

Així mateix, el Tribunal ha d'ordenar la immediata posada en llibertat de la persona requerida d'extradició.

Article divuit.

1. Si el Tribunal dicta una interlocutòria en què declara procedent l'extradició, ha de lliurar sense dilació un testimoni d'aquesta al Ministeri de Justícia. El Govern ha de decidir el lliurament de la persona reclamada o denegar l'extradició de conformitat amb el que disposa el paràgraf segon de l'article 6è.

Així mateix, el Tribunal ha de notificar les indicacions que, d'ofici o a instància del representant diplomàtic, estimi pertinent formular per al lliurament de la persona reclamada, així com el temps en què aquesta va ser privada de llibertat amb finalitats d'extradició, que queda condicionada al fet que es computi com a període de compliment de condemna.

2. Acordat el lliurament de la persona requerida d'extradició, el Ministeri de Justícia ho ha de comunicar al d'Afers Exteriors per a la seva notificació a la representació diplomàtica del país que va formular la demanda d'extradició. Aquest acord s'ha de comunicar així mateix a la persona requerida d'extradició.

3. Si el Govern denega l'extradició de conformitat amb el paràgraf segon de l'article 6è, el Ministeri de Justícia ho ha de comunicar al Tribunal perquè acordi la posada en llibertat de la persona reclamada, sense perjudici de la

seva possible expulsió d'Espanya, de conformitat amb la legislació d'estrangers. Igualment, ho ha de comunicar al d'Afers Exteriors per a la seva notificació a la representació diplomàtica que va formular la demanda d'extradició.

Article dinou.

1. El lliurament de la persona l'extradició de la qual hagi estat acordada l'ha de fer un agent de l'autoritat espanyola, amb la notificació prèvia del lloc i la data fixats, i s'ha d'observar la legislació nacional vigent en aquest ordre. Amb aquella, s'han de lliurar a les autoritats o agents de l'Estat requeridor acreditats amb aquesta finalitat els documents, efectes i diners que s'hagin posat igualment a la seva disposició. Si el lliurament de l'individu reclamat no es pot efectuar, s'ha de procedir a la dels esmentats documents, efectes i diners, i en tot cas es mantenen els drets que puguin correspondre sobre aquests a altres interessats. El lloc i la data fixats per al lliurament s'han de comunicar així mateix al Tribunal que va entendre de la sol·licitud.

2. Si la persona reclamada està sotmesa a un procediment o condemna pels tribunals espanyols o sancionada per qualsevol altra classe d'organismes o autoritats nacionals, el lliurament es pot ajornar fins que deixi extingides les seves responsabilitats a Espanya o es pot efectuar temporalment o definitivament en les condicions que es fixin d'acord amb l'Estat requeridor.

3. Si la persona reclamada no ha estat rebuda en la data i el lloc fixats es pot posar en llibertat transcorreguts quinze dies a comptar de la data esmentada i necessàriament al cap de trenta dies, i es pot denegar la seva extradició pel mateix fet si de nou se sol·licita.

Article vint.

1. L'extradició en trànsit s'atorga amb el compliment previ dels requisits i amb les mateixes condicions que aquesta Llei exigeix per a l'extradició.

2. Excepcionalment, per raons d'urgència, i quan s'utilitzi la via aèria i no estigui previst un aterratge en el territori espanyol, el Govern pot autoritzar el trànsit amb la recepció prèvia d'una sol·licitud amb el contingut a què es refereix el número 1 de l'article 8è i que té els efectes que preveu el dit article en cas d'aterratge fortuït.

Article vint-i-u.

1. Perquè la persona que hagi estat lliurada pugui ser jutjada, sentenciada o sotmesa a qualsevol restricció de la seva llibertat personal, per fets anteriors i diferents dels que hagin motivat la seva extradició és necessari una autorització ampliadora de l'extradició concedida, per a la qual cosa s'ha de presentar una altra sol·licitud acompanyada dels documents que preveu l'article setè i un testimoni judicial de la declaració de la persona lliurada, que s'ha de tramitar com a nova demanda d'extradició. És necessari complir els mateixos requisits per concedir la reextradició de la persona lliurada a un tercer Estat.

2. Aquesta autorització no és necessària quan la persona lliurada, tot i haver tingut la possibilitat d'abandonar el territori de l'Estat al qual es va lliurar, hi romanguí més de quaranta-cinc dies o hi torni després d'abandonar-lo.

Article vint-i-dos.

Les despeses ocasionades per l'extradició en territori nacional són, en règim de reciprocitat, a càrrec del Govern espanyol. Les causades per extradició en trànsit són a càrrec de l'Estat requeridor.

DISPOSICIÓ DEROGATÒRIA

Queda derogada la Llei d'extradició de 26 de desembre de 1958.

DISPOSICIÓ TRANSITÒRIA

Les disposicions de naturalesa processal que conté aquesta Llei només són aplicables a les extradicions que se sol·licitin a partir de la seva entrada en vigor.

Les de naturalesa substantiva només tenen efecte retroactiu quan afavoreixin el reclamat, el qual, en tot cas, ha de ser escoltat perquè manifesti el que li resulta més avantatjós, ateses les seves circumstàncies personals.

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Palau de la Zarzuela, Madrid, 21 de març de 1985.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
FELIPE GONZÁLEZ MÁRQUEZ